

муций, прости ма! (Извождатъ го; той вика) Прости ма, благородна душо, прости ма! (Извождатъ и Пинария).

Сеянъ.

Сега да поговориме съ тебе, Кремуций Кордъ. Сенатътъ е предалъ на личното разглеждане на негово величество работата за твоите Аннали. На цезарьтъ бѣше угодно да ми заръча да ги прочета по-напредъ азъ, за да вида трѣба ли да са произвежда за тѣхъ дѣло по сѣдебенъ пѣтъ или да са оставатъ безъ никакво внимание. Ти ли си писалъ тие Аннали?

Кремуций.

Азъ.

Сеянъ.

Азъ сжмъ ги челъ вече по-напредъ. Нѣкои си прекрасни мѣста ма възхитиха и азъ ги представихъ на негово величество: господарьтъ ги удостои съ своятъ милостивъ поглѣдъ. Но за това други едни мѣста ма накараха неволно да та мола да ми дадешъ едно малко обяснение. Азъ сжмъ далечъ отъ това — да подозрѣвамъ въ тебе нѣкакво си злоумишление, но въ твоето сжчинение има такива двусмисленности, които показватъ, че ти предпочиташъ преминалото отъ настоящето. Разбира са, ти си уменъ и ученъ писателъ: ти разбирашъ, че само отъ времето на богоподобниятъ цезарь отечеството ни са наслаждава съ спокойствие и съ рѣдъ. Но ето, напимѣръ, почтенний писателю, обясни ми, какъ трѣба да разбирамъ твоите похвали камъ Брута и изражението за Кассия — че той билъ послѣденъ отъ римляните.

Кремуций.

Това само по себѣ си е ясно. Това са отнася камъ Брута и камъ Кассия.